

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EL FANTASMA

per VINYALS

En Baldric sortí un dia de casa seva amb intencions gens sanes: Allò que tant costava d'afanyar, podia ésser aconseguit ben fàcilment.

I després d'assegurar-se que no era vist per ningú, salta a l'hort d'un veí. Els arbres estaven carregats de fruita i aquesta el temptava.

— Certament, no és cosa pas massa pesada abastar el fruitni res d'extraordinàriament difícil d'anar omplint el sac — murmurava satisfet.

Més, ai?, que en tirar-se el sac ple a l'espatlla, quelcom veié de cua d'ull que el deixà cor-glaçat. Una figura sospitosa l'estava sotjant.

Un cop refet del surt, cercà la salvació en la fugida. Però el fantasma semblava no voler deixar-lo de petja i corria al seu costat.

Era del tot necessari liurar-se del perseguidor, i per tal de guanyar en lleugeresa, decidí llençar el sac i córrer amb totes les seves forces.

Quan després d'una cursa fantàstica es trobà fora de l'hort, exhalà un respir de satisfacció. El fantasma tremebund havia deixat d'empaitar-lo. Ja era hora!

Vivament impressionat, en Baldric no es cansava de contar a tothom que havia estat feroçment perseguit per un fantasma. Per tal de posar en clar què podia ésser allò, dos guardes del poble, el detingueren i el presentaren davant

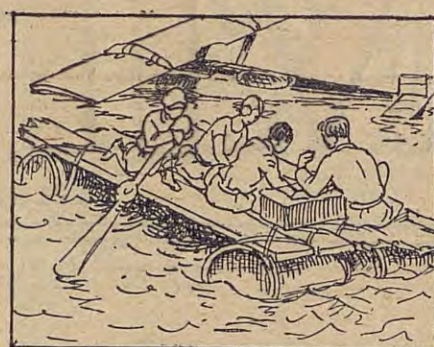
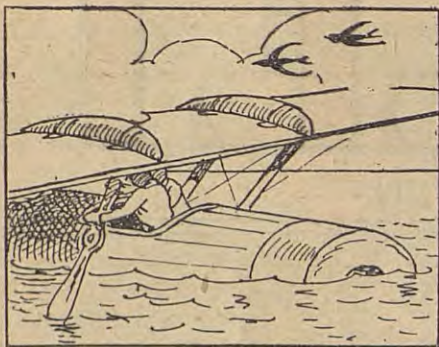
del jutge, el qual, de deducció en deducció, conegué la gesta d'en Baldric, al qual digué que el fantasma que ell creia havia vist, no era altra cosa que la seva pròpia ombra recriminant-lo per la seva mala acció.

AVENTURES PELS AIRES

Tet d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

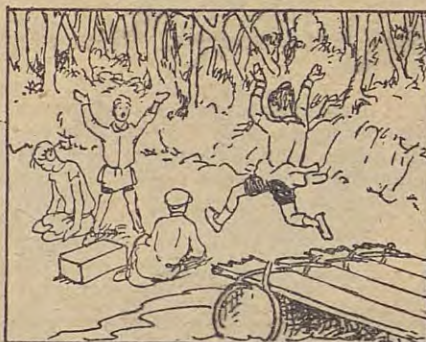

Quan encara mancava una milla aproximadament per arribar a la platja les forces dels inexperts tripulants ja flaquejaven en tal grau que de no sobrevenir quelcom inesperat, no arribarien pas a salvar-se, això que ja havien passat el pitjor. L'aparell anava omplint-se d'aigua i cada vegada esdevenia més feixuc. Era arribat el cas de pendre alguna resolució.

En Gil, l'home de les grans idees,

va proposar de construir una barcaassa amb quatre bidons de benzina que portaven, i amb fustes extreïdes de l'aparell, lligat tot amb el cable dels tirants de les ales. La idea fou rebuda amb grans demostracions d'alegria. Però era el cas de no perdre temps i realitzar la idea com més aviat millor. Es posaren mans a l'obra i buidaren els bidons de benzina i els tornaren a collar hermèticament.

A cada bidó hi deixaren ben bé un litre de benzina pel que més endavant poguessin haver de menester. Es veu doncs, que els nostres amiguets eren previnguts. Ajudats de les eines que trobaren en un calaixó, estavellaren algunes planxes de fusta de la part superior de la nau de l'aparell. Amb gran afany i escoltant sempre al qui tenia la idea més raonable, s'anava construint

la barcaassa que si Déu volia els duria a salvar-se.

Amb gran alegria pujaren a la barcaassa i fou gran sort que amb tot això fes una mar calmada com un safaretx. Ajudats dels hèlixs, com havien fet abans, avançaren ràpidament ja que la nova nau resultava lleugeríssima comparada amb l'aeroplà abandonat, que anava enfonsant-se a la vista d'ells dient-los això quina hauria estat la seva

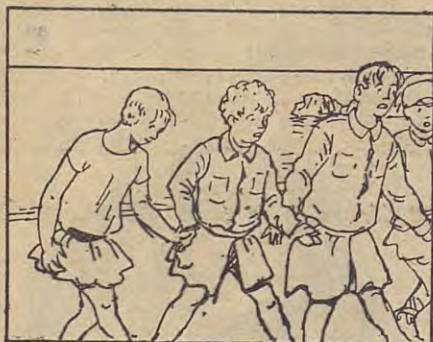
sort de no haver-se enginyat la manera d'abandonar-lo a temps.

Després de tants fatigs i incidències, a la fi pogueren posar peu en terra ferma, el qual no cal dir-ho, els produí una emoció fondíssima. En Jordi en posar peu a l'illa caigué rodó com una pilota extenuat per la gana i les emocions. Per l'istil féu la Roser i no gaire més esma tenien en Jaume i en Gil que eren els més valents de la ines-

perada expedició. Ben bé dormiren tres o quatre hores, quan es despertà en Jaume i alarmat perquè començava a fosquejar i convenia trobar un refugi on passar la nit.

— Apa nois! el cap viu! Aixequem-nos que hem de buscar un lloc on estiguem millor instal·lats que aquí.

— Ai noi! ja estem bé aquí. — Qualsevol es mou ara! — feien els seus amics. Ja us faré bellugar, pensà

en Jaume i els digué: — Es que aquí a la millor hi vénen feres i no tindríem defensa. — Ja ho crec que es varen moure, això de les feres no és visita per engrescar a ningú i menys a en Jordi i la Roser. — I doncs, què hem de fer? — De moment aixecar-vos i cercar un lloc més resguardat que aquest. — El millor per guardar-se de les feres és una escopeta, digué en Gil: Oh! si jo tingués una arma, a cada tret en

tombaria una, tinc una punteria! (val a dir que mai havia manejat altres armes que les escopetes de fira amb què amablement l'obsequiaven els reis). — No enraonem tant i cerquem més i tu Roser fes el favor de no plorar més sinó amb els teus crits encara faràs venir més de pressa les feres. — La Roser callà en sec.

No havien caminat vint passes de la platja d'on havien arribat, que la

Roser féu un xiscle que gelà la sang dels tres homenets: — He vist un lleó!.. i quedaren tremolant com la fulla al arbre sense ni esma per bellugar-se.

— El primer que cal fer és encendre un foc, digué en Jordi, jo he llegit que això fan els exploradors i que les feres no gosen acostar-s'hi.

— Fem-ho, però, i els llumins? — Jo ho arreglaré, exclamà en Gil. Vosaltres apileu brossa.

(Acab·rà)

E l b u t x í

Dibuixos d'En CORNET

per APELES MESTRES

En aquell temps en què es viatjava en diligència i s'estava vuit dies per anar de Barcelona a Madrid, on s'arribava cruixit, capolat, amb el cap ple de soroll de cascavells i espetec de tralla, i amb els pulmons plens de pols — quan no es bolcava pel camí i s'hi arribava amb algun os trencat, que de tal hi havia a la vinya del Senyor — parà una diligència en un dels hostals del camí, on es rellevaven les cavaleries i es donava temps als viatgers per dinar, cosa que es podia fer amb tota calma perquè no venia d'una hora, i la diligència no arrencava fins que tots els viatgers tornaven a ésser dintre i s'havien tornar a senyar — cosa que solia fer-se a cada arrencada de carruatge, mal no fos sinó per anar a Gràcia; molt més; quan es tractava d'un viatge d'algunes jornades.

Parà, doncs, la diligència a l'hostal, baixaren els viatgers i després d'espolsar-se la roba i picar de peus

L'hostaler, que prou atrafegat estava en servir tota la gentada que tenia entaulada, li respongué amb mals modos — com sol respondre's a l'home que viatja a peu i que va mal faldat, per afegidura:

— Us haureu d'esperar que aquests senyors acabin; no estic per vós ara.

— Que si en porto, dieu? Figureu-vos: ahir vaig esquarterar el Xafarroques, aquell facinerós que n'havia fetes tantes que ni els diables el voldran a l'intern; de bon matí li he portat un braç a Sardanyola — on havia fet un assassinat; — després li he portat l'altre a Corbera — on n'havia fet un a tre, — i abans del vespre tinc d'ésser a Ordal — on va matar tota una família — a penjar-li el cap a la gàvia. Mireu's-el, aquí el porto.

I senyalava el paquet que havia deixat en un recó.

Tots e's semblants estaven esblaimats; tots els ulls es fixaven en ell amb terror; les dones començaven a presentar símptomes de caure en basca.

— I doncs — preguntà l'hostaler, amb veu tremolosa — que potser sou...

— El butxí — respongué fredament.

En sentir aquesta paraula van glassar-se les sangs de tots els viatgers, un crit d'horror s'ofegà en totes les goles, i com si els hagués picat un escorpió s'aixecà tothom de taula, i sense acabar de dinar pagaren precipitadament i sortiren a fora, senyant-se els uns, escupinejant els altres i més grocs que la cera tots sens excepció.

per treure's del damunt la pols que els enfarinava de cap a peus, clamaren amb grans grans crits que se'ls servís el dinar perquè venien amb les dents molt esmolades, ja que, a força de tronolls i sacsejades arribaven amb el ventrell als talons, com sol dir-se.

La taula de l'hostal es prenia per assalt i bé o malament tothom s'hi encabia. Després d'una llarga espera se servia el dinar, i allò no eren persones que menjaven, sinó llops que devoraven. Ningú estava per ningú, no es deia una paraula; no se sentia més que aquell dringar de coberts i soroll de dents que tritaven.

En aquestes circumstàncies penetrà en l'hostal un viatger que venia a peu, mal fatxat i molt girbat, cent vegades més empolsat que els que havien vingut en diligència; arribava acalorat, regalant de suor i portant a la mà un paquet, quelcom embolicat en un mocador d'herbes que semblava pesar-li més del que hauria calgut, perquè ho deixà caure pesadament en un recó. Llençà el barret, s'eixugà la suor que li anava cara avall i s'estirà fins a desconjuntar-se tota la ossada.

Fet això, cridà l'hostaler demanant-li que li servís el dinar.

L'home llençà una mirada al l'arg de la taula, i convencent-se que aquella gent tenia molta feina i que ni quedava un lloc disponible en aquella taula ni ningú donava senyal de fer-n'hi per misericòrdia, posà una cara de vinagre que feia mitja feresa, i arrossegant una cadirota que trobà en un recó i asseient-se prop de la taula — tan prop com pogué — cridà l'hostaler amb molt mal humor:

— I no podeu servir-me abans que aquests senyors acabin?

— Impossible — respongué aquest. A cadascú el seu torn.

— Maleït siga!... Maleït siga!... i maleït siga. Tanta pressa que portol... A quina hora arribaré allà dalt? Maleït siga!

Tothom començava a mirar-lo de reüll i a considerar-lo un hoste inquietant.

— Maleït siga! — seguia botzinant i misteriós viatger.

— Tanta pressa porteu? — va preguntar-li l'hostaler,

Llavors l'home s'aixecà, es dirigí al recó on havia deixat el paquet, i posant-lo damunt de la taula s'hi assegué al davant posant-se a desfer els nusos del mocador amb la major patxorra.

L'hostaler, aterrat, ni s'atrevia a mirar, esgarriant-se per endavant a la vista del cap sangnant del celebèrrim fascinerós.

Però quan caigueren damunt de la taula els quatre panys del mocador l'herba... el que aparegué fou un magnífic meló, que l'home es disposà a tallar tranquil·lament, dient a l'hostaler:

— Sou servit?

— I doncs — babotejà aquest, com si sortís dels Llims: — Que... no sou el butxí?

El fals butxí esclafà una riallada.

— No ho sóc més que quan em convé, com ara mateix. I em podeu portar el dinar, que tinc una fam que m'aixeca!

APELES MESTRES

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOL S AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

I

TSAREVITX IVAN ⁽¹⁾

Vet aquí que en una terra molt llunyana regnaven un tsar i una tsarevna que tenien tres fills. Tots tres eren fadrins i joves i tan valents que causaven l'enveja de tots els cavallers de les

Podeu comptar el desconsol del tsarevitx Ivan, però no li valgué per a res. Al cap de pocs dies es casaren els tres germans; el major amb la bella filla del Boiarin, el mitjà amb la for-

ben aviat quedà dermit com un soc. Aleshores la granota, féu:

— Reu, reu!

La pell se'n treu
la princesa Basilissa
com si fos una camisa!

I la granota es llevà la pell i quedà convertida en la princesa Basilissa, que era més bonica que el mateix sol. Va cridar les criades perquè l'ajudessin, i al cap de poca estona ja estava llest el pa i enforat. L'endemà de matí es llevà el tsarevitx i tot seguit s'adonà d'una agraïda flaire de pa tou que hauria retornat un mort de gana. Quina fou la seva sorpresa quan a l'obrir el forn trobà un pa ros com l'or fi, tot guarnit del voltant amb uns dibuixos que representaven les poblacions del reialme, amb tots els palaus,

mosa filla del marxant, i el petit amb la granota.

Al cap de pocs dies, el tsar volgué provar les aptituds de les tres nores, i cridà els seus fills, i els ordenà:

— Dieu a les vostres dones que demà, per dinar, em facin un pa ben tendre i ben blanc.

El tsarevitx Ivan se n'anà tot trist cap al seu palau.

— Ruac, ruac, tsarevitx Ivan! Per què estàs tan trist? Que potser el teu pare t'ha dit quelcom desagradós, o bé s'ha enfadat amb tu? — féu la granota.

— Com vols que no estigui trist si el pare m'ha ordenat que per demà, a dinar, li tens de fer un pa tendre i blanc!

— Mira, espòs meu, si em vols creure a mi vés-te'n a dormir. A's matins hom té sempre el cap més clar que als vespres.

El tsarevitx Ivan se n'anà al llit, i

els castells i les esglésies...

No cal dir que el tsar quedà encisat més que de cap, del pa de la muller del tsarevitx Ivan.

L'endemà el tsar digué als seus fills:

— Dieu a les vostres dones que per tota aquesta nit m'han de teixir una alfombra cada una.

El tsarevitx Ivan se n'anà desconsolat vers son palau, i en arribant es deixà caure desesperat en una cadira.

— Ruac, ruac, tsarevitx Ivan! Per què estàs tan trist? Que potser al teu pare no li ha agradat el pa que li he fet? O bé s'ha enfadat amb tu?

— Com no he d'estar desesperat si el meu pare vol que aquesta nit li teixixis una alfombra de seda!

— Mira, espòs meu, si em vols creure vés-te'n a dormir. Als matins hom té sempre el cap més clar que als vespres. El tsarevitx Ivan se n'anà al llit i tot seguit quedà dermit com un soc. Aleshores la granota, féu:

contrades. El més petit dels tres era el tsarevitx Ivan.

Un dia el tsar els cridà a la sala del tron, i els digué:

— Fills meus: Tots vosaltres sou ja prou grans, i hora és ja que cerqueu companya per casar-vos, car no vull pas morir sense veure com heu pres estat. Demà, a punta d'alba, cada un de vosaltres pujarà a una de les tres torres més altes del castell, i amb l'ajut dels vostres arcs potents llençareu una fletxa vers l'horitzó, i caigui allí on caigui, allí anireu a cercar muller.

L'endemà de matí, quan sonaren el clarins de diana, els tres tsarevitxs prengueren l'arc i una fletxa, pujaren a les torres i compliren el desig del seu venerable pare. La fletxa del més gran anà a caure a la plaça d'armes del castell d'un Boiarin. La del mitjà quedà clavada a la porta d'un ric marxant qui tenia una filla molt bonicoia. La del petit Ivan va anar a caure a l'estany veí, i quan hi arribà trobà que al costat mateix de la fletxa hi havia una granota! Se'n tornà al palau del seu pare, i féu:

— Pare, la meua fletxa ha caigut a l'estany i tot just al costat d'una granota; suposo que hauré de tornar a llençar la fletxa.

— Ah, no, fill meu! La teua sort és aquesta, i t'hauràs de casar amb la granota!

(1) Princep Joan.

— Reu, reu!

La pell se'n treu
la princesa Basilissa
com si fos una camisa!

I en quedar convertida en aquella
formosa princesa, obrí el finestral i or-
denà:

— Vent remorós! Cuita a portar-
me l'alfombra on m'assia al palau
dels meus pares!

L'endemà, quan el tsarevix es llevà
quedà meravellat en veure l'alfombra
teixida per la seva muller. Represen-
tava el fons del llac amb tota la seva
blavor i amb tots els peixets brodats
d'or i argent. Hom no pot ponderar el
goig que tingué el tsar quan la veié, i
no cal dir que aquella fou la millor de
totes tres. Aleshores el tsar digué als
seus tres fills:

— Àneu a vostres palaus a cercar
les vostres mullers, car vull donar-
los-hi les gràcies jo mateix.

Altra vegada se'n tornà tot trist cap
al seu palau. En arribar-hi la granota,
li féu:

— Ruac, ruac, tsarevix Ivan! Per
què estàs tan trist? Que potser al teu
pare no li ha agradat l'alfombra? O
potser s'ha enfadat amb tu?

— Ai! El pare vol que et dugui a la
seva presència. Ves com podré pre-
sentar-te, al seu davant!

— Veuràs; no t'hi amoïnis. Comen-
ça a caminar que jo ja vindré tot se-
guít, i quan sentis tremolar la terra i
oeixis un gran tro, ja pots dir a tots
que sóc jo qui arriba.

Quan el tsarevix Ivan arribà al pa-
lau del tsar els altres germans comen-
çaren de burlar-se'n.

— On tens la dona?

— L'hauries pogut portar en un mo-
cador mullat!

— O bé en una galleda d'aigua!...
— Com t'ho arreglares per trobar
una núvia tan bonica?

— Devies voltar tots els tolls de la
contrada!...

De sobte, ressonà un tro formida-
ble i començà a tremolar tot el castell.
Tots els convidats estaven esgarriats
d'aquell terratrèmol. El tsarevix Ivan
els digué:

— No tingueu por: Es la meva gra-
nota qui arriba en la seva capseta.

Tothom anà a guaitar pels fines-
trals i veiéren un carruatge tot d'or,
estirat per sis cavalls blancs, del qual
baixà una princesa tan formosa que
no és possible imaginar una bellesa
semblant. El tsarevix Ivan s'hi acostà
per oferir-li el braç i ella s'hi apoià
per anar a ocupar el lloc que els hi
corresponia a la taula per al convit del
tsar.

Durant el dinar les altres dues tsar-
evnes s'adonaren que la princesa Ba-
silissa bevia un xic d'aigua amb un vas,
i el rest se'l tirava a dintre de la mà-
nega del seu vestit i elles feren tot se-
guít el mateix. Al cap d'una estona,
quan menjaven cigne, veieren que la
princesa Basilissa es guardava els os-
sets a dintre de l'altra mànega, i elles
feren el mateix. S'acabà el dinar i co-
mençà el gran ball, i el tsarevix Ivan
amb la seva princesa foren els qui
romperen la dansa. Ella, quan fou al
bell mig del saló, sacudí la mànega
esquerra i amb l'aigua es formà un bo-
nic estany; sacudí la dreta, i en caure

fità un moment de descuit de la seva
princesa, se n'anà corrent a casa, cer-
cà la pell de granota i la cremà. Quan
tornaren tots dos del palau del tsar
ella cercà la pell, i en no trobar-la es
quedà esverada:

— Què has fet, tsarevix Ivan! Ah,
desgraciat! Si haguéssis esperat un xic
més hauria estat teva per sempre, mes
ai! ara m'hauràs de cercar cent llegües
lluny d'aquí i hauràs de gastar tres
parells de sabates de ferro abans no
em trobaràs. Ai, tsarevix Ivan, si no
haguéssis estat tan impacient!...

I tot just acabà de dir això es trans-
formà en un cigne blanc i fugí volant
pel finestral.

El tsarevix Ivan trencà en un plor
que hauria eternit les pedres, però
aviat es va refer; cercà unes sabates
de ferro, un sarró i un gaiatet i sortí a
la recerca de la seva muller.

Al cap de tres dies de camí trobà
un vellet:

— Jove ardit—li digué.— On vas
i què cerques?

El tsarevix li va contar totes les
seves penes, i el vellet li respongué:

— Però, home de Déu! Qui et feia
cremar la pell de granota? Si no eres
tu qui l'havia posada, per què li tenies
de treure? Has de saber que el qui li
havia posada era el seu mateix pare
un dia que es va enfadar per causa de
la sabiesa de Basilissa. Mira; ací tens
una piloteta—continuà;— llença-la en
l'aire, i tot just toqui a terra segueix-la
per tot arreu on vagi.

els ossets es convertiren en blanguís-
sims cignes blancs que nedaven gra-
ciosament per l'estany. El tsar i tots
els convidats quedaren embadalits da-
vant d'aquell prodigi. Les altres prin-
ceses començaren a ballar amb llurs
marits. Sacudíren les mànegues esque-
rres i mullaren tots els convidats;
sacudiren la dreta i escamparen tots
els ossos per terra i un d'ells reboté i
anà a un ull del tsar. Ell, naturalment,
s'enfadà moltíssim i les expulsà del
palau.

Mentrestant el tsarevix Ivan apro-

El tsarevix li donà les gràcies i féu
el que el vellet li havia aconsellat. Al
cap de molts dies de caminar per bos-
cos i obagues, la piloteta s'aturà da-
vant d'una cabana que tenia tres potes
de gallina amb les quals botia i rodava
sempre sense parar ni un instant. Ivan
tsarevix li digué:

— Oh, cabana cabanella:
detura't de cara a mi
que he de trucà en ta portella!

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA.

TRENCA CLOSQUES

Aquest subjecte està pensant en la mona de Pasqua, mentre tres malfactors l'estan espiant per robar-lo. On són?

Si Joan Wanamaker s'hagués contentat amb la seva sort des de bon principi, segurament no hagués sortit en tota la vida del modest magatzem de Filadèlfia, perdent així la possibilitat d'ésser com ho és un dels més opulents comerciants del món. Si Marshall Field s'hagués acovardit quan l'amo de la botiga de Pittsfield on treballava li pronosticà que mai seria un bon comerciant, mai més ningú hauria sentit parlar d'ell. Però tan desfavorable judici no impedí que aquell jove animós persistís en el seu propòsit i que en la hospitalària ciutat de Xicago anés prosperant fins a deixar molt avall al seu antic amo.

O. S. MARDEN

QUESTIO D'ENLLAÇOS

Aixecar en l'aire amb una palla, altres quatre palles i una moneda, sem-

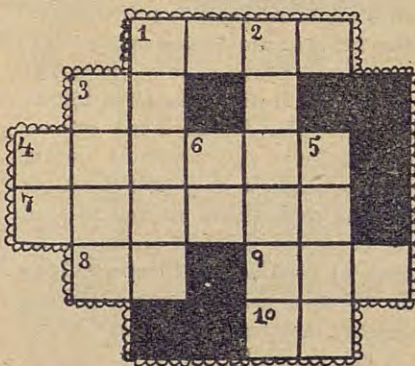
bla molt difícil i no ho es tant com tot això. El dibuix us donarà idea exacta de que no és exagerat ço que us diem més amunt.

Als Estats Units, actualment, hi ha un auto per cada set habitants; el problema de la circulació per tant, es posa d'una complicació tal, que hom ha cregut necessari d'adoptar mesures immediates

A Xicago, hom construirà un garage de quaranta pisos destinat als autos estacionats. Els autos pujaran per un elevador en espiral i seran descendits mitjançant uns aparells especials.

Hom preveu que París comptarà a últims d'any amb 100.000 automòbils i 200.000 d'ací tres o quatre anys. Es de creure doncs, que d'ací a pocs anys a París hauran d'adoptar el garage-gratacels com a Xicago o els garages subterranis.

MOTS CREUATS

Horitzontalment: 1 Dibujant del VIOLET; 3 Arbre que dona pinyes; 4 Ciutat de Portugal; 7 Nom d'home; 8 Soroll d'una campana; 9 En aquest moment; 10 Beguda característica dels anglesos especialment indicada per la tarda.

Verticalment: 1 Per a les escopetes de joguina; 2 El que s'abona al teatre; 3 Arbres que abunden al Tibidabo i Vallvidrera; 4 Nota musical; 6 Que no es dolent; 5 En l'atmosfera, menys violent que el vent.

L'home indecís està sempre a mercè del darrer que li parla, encara que conegui el just, s'inclina a lo injust, i si pren un camí es desvia tan aviat com algú li obstrueixi el pas.

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

EL PALLER

Acostuma a criar-se a fora, prop de les masies. Generalment és d'un color groc, més o menys intens. Els poetes diuen que quan hi toca el sol queda daurat; científicament aquesta apreciació no ha estat demostrada.

El paller és un amuntegament de palla que fa sardana voltant un pal que sobresurt uns quans centímetres del paller pròpiament d t. Aquest pal, acostuma anar cobricel·lat per una olla jubilada del servei. A dalt de tot de la casa on visc també hi ha una senyora molt olla, sense que això vulgui dir que visc en un paller.

Si algun dia se us acut cercar una agulla en un paller, informeu-vos abans de si hom n'hi ha perdut alguna, car si ningú n'hi ha perdut cap, seran tan inútils les vostres recerques com cercar una agulla en un paller. Els enemics més terribles del paller són: el foc, els cavalls i els ases.

S'ha comprovat que agafant dos pallers iguals, i calant foc a l'un i posant davant de l'altre un ase famolenc, queden consumits tots dos al mateix temps, si no ho queda abans el consumit per l'ase. Hi ha qui diu que els fills del paller, són els barrets de palla.

SALOMÒNIC

OCELLETS AMICS EL PARDAL

Es d'un acoloriment terrós amb taques llargarudes brunes. El mascle porta un plastó negre que li comença

sota el bec i acaba a l'extrem del pit. És l'ocell més abundant. Viu a totes les parts del món. Passa tot l'any en una mateixa terra. És col·laborador imprescindible de l'agricultura. Familiar, sofer, alegre, avalotat, astut, xerraire i bon cor. Sa tendresa i bonhomia són remarcables.

GRAN CONCURS

N.º 305 — Jesús Serra

N.º 305 — Ramon Vilella

N.º 307 — Joan Miró

N.º 308 — Adolf Pujades

PER A LES NENES

PITETS PER NENS MENUTS

Veieu aquests pitets el senzills i bonics que són? A la canalla els agraden i els distreuen molt més que no pas aquells que amb lletres lletges posen «no te manches» i altres noms o coses que no comprenen i que resulten ridículs.

En canvi els ninotets d'aquest fets amb punt tort o amb punt de cadeneta, combinats amb colors alegres els distreuen i els hi agraden força. A veure doncs si us afanyareu a fer-ne un parell per els vostres germanets.

TALLARETA

La reina de Rumania publica en la *Neue Freie Presse* de Viena, un fullotó dedicat a la moda femenina. La reina diu que la tendència actual de les dones és d'adoptar els mètodes de vida i les actituds de l'home, llur activitat en els esports en la vida i fins on és possible en la manera de vestir. La reina creu que aviat gran nombre de dames es penediran d'haver-se tallat el cabell tot i reconeixent els aventatges del cabell curt per ésser esveltes i desimboltes jugant al polo, al tennis o en les danses.

La reina, que és una automobilista, diu que es l'automòbil que ha suprimit a les modes tota gràcia femenina. Desaprova la moda de les robes de *soirée* curtes i estretes.

Per fi, la reina es pregunta si el veritable progrés consisteix en la supressió de tota iniciativa i l'atrofiament de la imaginació.

LLETRES ESCAMPADES

Tenint en compte aquestes lletres cal trobar el nom d'una població de Catalunya.

LA MOSCA FILARMONICA

El compositor austríac Ricard Strauss, dirigia el darrer assaig d'una de ses obres. De sobte un trombó emet una nota que desplaça a l'orella del mestre.

— Jamai he escrit jo aquesta nota, digué al music del trombó.

— Jo us demano perdó, respon l'altre. Aquesta nota figura en la meua partitura.

Sorprés Ricard Strauss baixa del seu pupitre per anar-ho a veure amb els seus ulls i constata que la nota inoportuna no és altra cosa que... una mosca. D'ací venia l'error del trombó.

Hom recomença. Aquesta vegada el músic dona la nota exacta.

Llavors Strauss, en mig de la hilaritat dels executants, fa parar la orquestra dient al mateix músic:

— Feu-ho com la primera vegada. Es la mosca qui tenia rahó!

No tots els infortunis són una maledicció, puix tot sovint l'adversitat és una benedicció. Els obstacles vençuts, no sols ensenyen, sinó que ens enforteixen per futures lluites.

En el segon Imperi un artista dramàtic sense gens de talent, havia adquirit reputació, mercès a elevades proteccions. Ell era l'únic il·lusionista del seu valor. Un dia en la cort de Napoleó III, hom el presentà a un bisbe.

— Monsenyor, li digué tot seguit l'artista, Déu perdonarà quan sigui l'hora al pobre pecador que jo sóc?

— Si, fill meu, li respon el bisbe, Déu us perdonarà si vós us penediu dels vostres pecats!

— Monsenyor, això és ben difícil, car tots els meus pecats tenen el mateix origen, o per millor dir, el meu únic pecat és el meu talent!

Llavors el bisbe respongué sense somriure:

— En aquest cas, fill meu, estigueu tranquil; vós anireu de dret al cell!

Lluís XVIII en succeí Napoleó, per fer-se popular, decidí visitar totes les poblacions importants dels volts de París. S'oblidà però, de visitar el poble de Montmorency els habitants del qual sentiren gran recança per aquest oblit.

El batlle del poble decidí escriure una lletra a Lluís XVIII i ho féu en aquests termes:

«Majestat: Mentre V. M. ha procurat a les poblacions veïnes la joia d'aclamar-vos, nosaltres no hem tingut el goig de rebre la visita del millor dels reis.

Sens dubte han sorprès la bona fe de Vostra Majestat afirmant-vos que la carrera no és practicable. Els ases i les mules hi passen amb facilitat i Vostra Majestat ho podrà comprovar venint a Montmorency.

JEROGLIFIC

E E Q d L

La vellesa atueix en la dissipada joventut com el foc en una casa ruïnosa.

SOATH

Solucions al número passat

Jeroglífic: *Correspondència.*

Lletres escampades: *Ruyra.*

Rodolins incomplets: *Va llegint el VIROLET. Va venint un carboner. I ha quedat emmascarat.*

D'OMBRES XINESQUES

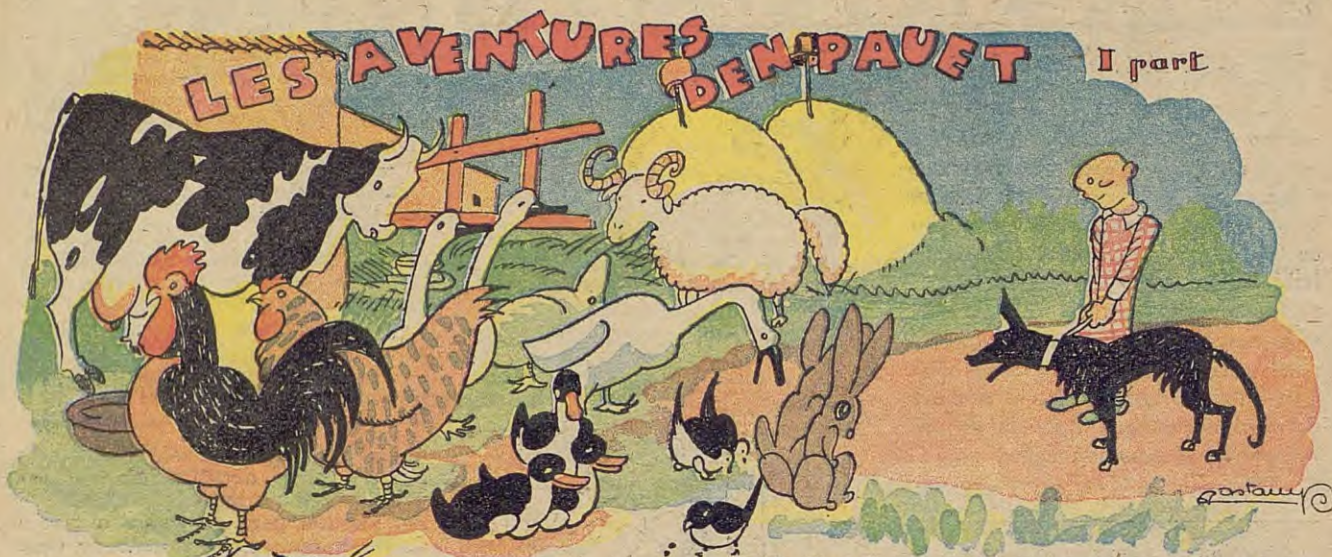
N.º 309 — Adolf Ruiz

N.º 310 — Pere Alabau

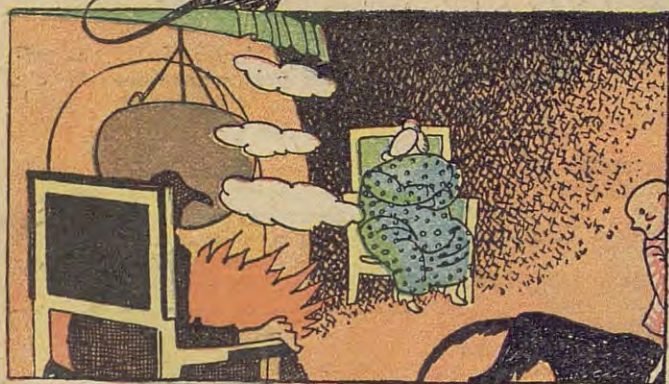
N.º 311 — Josep Tremoledas

N.º 312 — A. Pratginestós

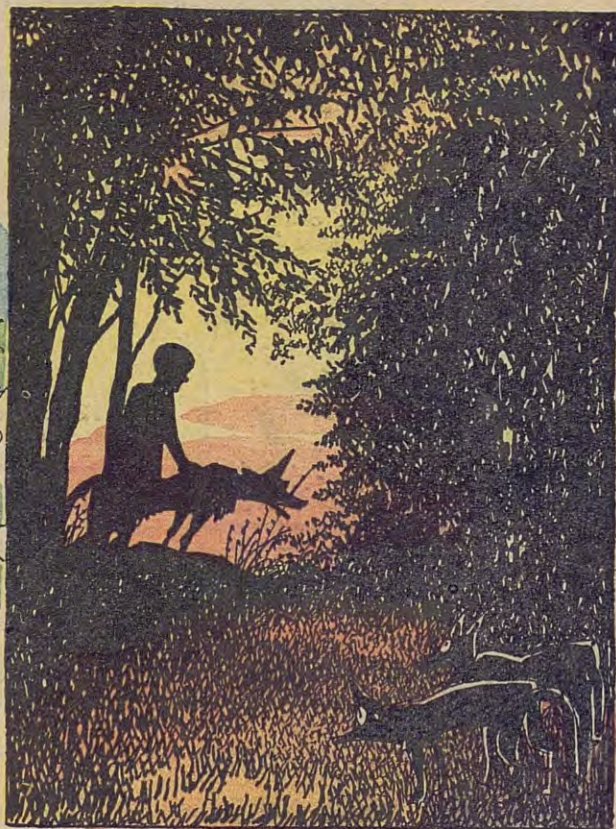
Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4
Imprempta: Carrer de Muntaner, 24, interior

1 i 2 Tota l'admiració que sentia en Pauet per les oques, les gallines, els conills i demés animalons domèstics que poblaven l'eixida de casa seva, la perdé en un instant quan el gos llop li va explicar que camps a través i boscos endins hi havia una altra mena de bèsties molt més respectables que les que en Pauet admirava. I un cap al tard, mentre els pares del noi fetien una becaina prop de la llar de foc, en Pauet i el gos fugiren de la casa pairal.

3 El bordegàs no les tenia totes. Però com que el gos llop anava segur i pel camí li contaba belles qualitats de cada bestiola, en Pauet — pel qual la zoologia tenia encara molts secrets — obria un pam la boca, en sentir que el brúfol tenia la barba a l'esquena i que el coll de la girafa mesurava tres metres. I seguia sense dir un mot, tot ell admirat i neguitós.

4 A mitja nit arribaren a la selva. Els llops, que en són les sentinelles, els donaren la benvinguda i els invitaren a endinsar-se sense compliments. En Pauet de bona gana hauria reculat, però en veure que el gos i els llops eren amics, va seguir fent el cor fort i va penetrar en la boscúria.

(Continuarà)